

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **FERENCZY MARGIT.** (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)

Nagy kabátban kis fiú.

Hűvös még az idő, fel kell öltöztetni a kis legényt,
hogy meg ne fázzék.

VII. ÉVFOLYAM
5. SZ.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1939. MÁRCIUS
1.

Füstbe ment tero.

Egész úton — haza felé —
Azon gondolkodám:
Miként fogom szólítani
Rég nem látott anyám?

Mit mondok majd először is
Kedvest, szépet neki?
Midőn, mely bölesőm ringatá,
A kart terjeszti ki.
S jutott eszembe számtalan
Szebbnél szebb gondolat,
Míg állni látszék az idő,
Bár a szekér szaladt.

S a kis szobába toppanék...
Röpült felém anyám...
S én csüggttem ajkán...
szótlamul...
Mint a gyümölcs a fán.

Petőfi Sándor.

Toborzó.

Nem, mondom, mert minden közeli és távoli kis cimborámmal meg vagyok elégedve, hűség és ragaszkodás dolgában, de amint látom, leghűségesebbek mégis azok, akik a szerkesztő nénit személyesen is ismerik. Ezek között van az én kis lovag Sprenger Gyuszi barátom. Gyuszival régóta tartjuk a barátságot s Gyuszi érezte is, hogy ez a barátság kötelez valamire. Egy szép napon beállt hát a toborzóba, s addig nem is nyugodott, míg egy hlaacskát... akarom mondani egy új cimborácskát nem toborzott. Az eheti toborzásunkat épp ezért az ő nevével kezdjük. Vegyetek róla példát etőbbi kis cimboráink.

Lovag Sprenger Gyuszi Szatmár toborozta Bernát Dezsőt, Szatmár, Főris Kálmán Arad, Bódis Péter III. el. o. t. és Zsámboki Sári II. el. o. te. Arad.

Március 18-ikán este és 19-ikén vasárnap délután adja elő a györgyfalvi református nőszövetség rendezésében a györgyfalvi műkedvelők lelkes csoportja a „Györgyfalvi lakodalom“ című kedves, mozgalmas szindarabot. Az előadáson mindenkinek ott kell lenni! Az eredeti népies szöveg és zene megőrzésével írta a darabot Czako Ferenc, a fiatal tehetséges író. Szomorú időszerűséget ad a darabnak az, hogy a fiatal szerző a darab rendezése alatt hirtelen tragikusan hanyt el. Az ő emlékének is áldozunk, ha a „Györgyfalvi lakodalom“ előadásán részt veszünk, de egyúttal jótékony célt is szolgálunk, mert az előadás jövedelmét teljesen jótékony célra fordítja a református nőszövetség.

Felhívás!

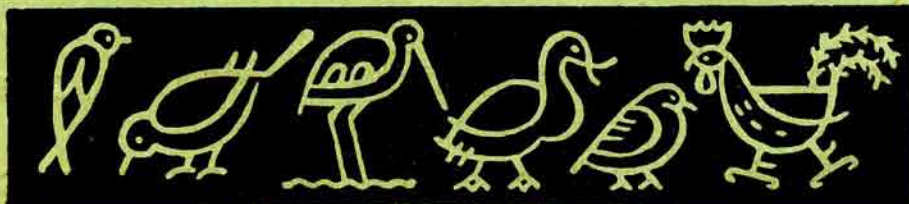
Felhívjuk előfizetőinket, hogy a hátralékos díjakat küldjék be kiadóhivatalunk címére (Cluj, Str. Baron L. Pop 5.) A lap hivatását csak úgy tudja betölteni, ha előfizetői is pontosan küldik be díjaikat. Ne várjuk meg, hogy hátralékunk egyre növekedjék, mert akkor annak törlesztése sokkal nehezebb lesz. Küldjük be az előfizetési díjat még a régi előfizetés idejének lejártá előtt, nehogy a késlekedés miatt esetleg a lap küldésében zavar állhasson elő. Az Uj Cimborá félévre 100 lej, egész évre 200 lej. Ha valamely olvasónk legalább két új előfizetőt szerez, a szerkesztőség értékes könyvadományban részesíti. Ha valaki szorgalmasan gyűjti az előfizetőket, hamarosan egész kis könyvtára lehet. Az előfizetés beküldésekor kérjük megjelölni azokat a könyveket, amelyek egyet már elküldte ajándékképpen a szerkesztőség, nehogy ismét ugyanazokat küldje.

Kis cimborák! Ki akar bélyeget cserélni Bócsa József IV. el. oszt. tan. olvasónkkal? aki Ploesti, Strada Nedelcovici 15. alatt lakik. Az írjon neki és mindjárt küldhet is cserélőjéből.

Humor.

Apa: Mondd csak meg kis fiam, ha neked tizenkét narancsod van és én ugyanannyit adok hozzá, akkor hány narancsod lesz?

Fiú: Nem tudom, apukám, mert az iskolában mindig almával számolunk!

**Könnyű
rajziskola.**

Tavaszwárás.

Irta: Landtné Ady Mariska.

Szendergő kertünk csupasz fáin
a cinke vígan pittyegget:
Valahol messze most öltözik
új ruhába a Kikelet.

S mint királynő, kíséretével,
egy szép napon csak megjelen:
Végigpillant az alvó erdőn,
a réten, halmon, kerteken!

„Ébredj Föld, ébredj!” — szól hársányan
s kinyitja széles tarsolyát:
A zsendülő fű zöld selymére
dúsan hinti az ibolyát.

Ráfúj a patak bilincisére
s lehull nyomban a jég-lakat.
Halk csobogással köszöni meg
a felszabadult kis patak.

Bekukkint a sötét szobákba,
kikergeti a beteget:
súgár-esővel öntözgeti
a sápadt arcot, kezeket.

Jöjj hát mielőbb drága Tavasz,
ó, úgy várjuk már jöttödöt!
A téltől elgyötört szívekbe
hozz megújulást, örömet.

A borbély és szegény ember.

Székely mese.

Irta: Ósz János.

Hát az úgy volt, hallák-e kietek, hogy sem itt nem volt, sem ott nem volt, hanem azért mégis csak volt, ezen a széles világon, egy szegény ember. Ennek nem volt egyebe egy szedett-vedett, kopott, rongyos szamaránál, s az is olyan vén zörgős csontú volt, hogy csak úgy ligett lógott s csak annyit birt né, — amennyit. Béviszen egyszer a szegény ember a városba egy szamar terhe fát, amit úgy tél-tul összkavisztolhatott — azt. Odavetődik egy borbélyféle ember, s kérdi:

— Hogy adod azt a szamar terhe fát te szegény ember?

A szegény ember mondja, hogy ő így meg úgy, s mi aféle. Jól van! Megesinálják a vásárt. Oda s szállítja a borbélyhoz, le is rakja a szegény ember a fát. Hanem a borbély rászól a szegény emberre, hogy csak rakja le ízibe az egész szamar terhet, mert ő az egészet megvette s ki is fizette már.

Eleget a szegény ember erre-tova, hogy ő csak a fát s nem a nyeret is adta el. Hanem nem volt kinek beszélni. A borbély erős-ködött, hogy ő az egész terhére alkudott.

A szegény embernek egyebet se volt mit tenni, minthogy nagy búsan haza ballagott.

Hanem osztán addig erre, addig arra, mig egyszer — valahogy történt — észbe kap a szegény ember is. Veszi maga után a szamarát s el-bé a városba, egyenesen a borbélyhoz, ott azután megköti a szamarát a kert lészá-

jához, maga bément a borbélyhoz s azt mondja neki:

— Mennyiért beretválna meg az úr engem, meg az én társamat? Mondja a borbély, hogy mi lenne az ára. A szegény ember kifizeti izibe, avval el ki szaporán, a szamarát vezetékre veszi, s bévele egyenest a borbélyhoz, hogy hát itt van az ő társa beretválja meg!

Eleget a borbély, hogy ő aztán egyet se, mert ő nem szamarakat, hanem embereket szokott beretválni. De a szegény ember követelte erősen, ha megvette még a salláriumot is, csak tessék, de még úgy, hogy niba ne essék, mert ha nem, ő viszi tanácsra a dolgot.

Mikor a borbély látta, hogy biz ennek a féle se tréfa, hát bezzeg egyet se restelte könyörgésre fogni a dolgot, hogy így meg úgy, visszaadja a pénzt, de meg felül is ráfizet s mi aféle.

Azt mondja akkor a szegény ember, jól van hát nó, adja vissza a pénzt, de még a multkor elvett nyeret is s ő akkor visszalépik a követeléstől, de máskép soha, tudja meg. Persze, hogy örömmel tette meg a borbély mind a kettőt, csakhogy vigye onnan a szamarát és menjen tőle. Így kapta vissza a szegény ember a nyeret.

Ha a borbély a nyeret vissza nem adta volna, az én mesém is tovább tartott volna.

A DEPÜLŐ KIRÁLYFI NÉPMESE ELMONDJA DEZSŐ BACSI

Volt egyszer hol nem volt, a hetedhétországon is egy arasznyival túl, ott, ahol hosszú farkokkal ugrálgat a nyúl, a kidőlt-bedőlt kemenccén innen, volt egy szegény apának két fia: Mátyás és Simon. Csak a jó ég a megmondhatója, hogy a szegény ember milyen nehezen nevelte fel őket. De felnevelte. S mind a kettő nagyon ügyes, szorgalmas munkás lett. Egy szép napon azzal állottak atyjuk elé, hogy ők bizony világgá mennének, hadd tanuljanak valami hasznos mesterséget, mert önállósítani szeretnék magukat. Édesapjuk nem ellenkezett. Búcsúáldását adta rájuk, mire a két fiú elindult hazulról. Amint így együtt mentek, mendegéltek, egyszer csak egy keresztúthoz érkezének. Itt azt mondta Mátyás, az idősebbik, Simon testvérenek:

— Ne menjünk egy úton. Te menj balra, és megyek jobbra! Ki-ki külön keresse meg a maga szerencséjét! De fogadjuk meg becsületszóra, hogy mához hét esztendő múlva, itt ezen a keresztúton ismét találkozunk, s akkor számolunk egymásnak, hogy mesterségében ki mire vitte?

— Jól van! — felelte Simon. — Itt a kezem, nem disznóláb; pontosan a mai naphoz hét év múlva ezen a keresztúton várni foglak! —

Szépen elbúcsúztak egymástól, aztán Simon balra, Mátyás jobbra tartott.

A hét év elég hamar eltelt s a két testvér nem feledkezett meg a becsületszóról. A határ-idő napján mindketten egyszerre jelentek meg a keresztúton. Bár archán, testben meggyarapodtak, mégis rögtön egymásra ismertek. Mindegyik beszámolt élete sorsáról; előadták, hogy mit tanultak s miket tudnak? Eleinte békésen folyt a diskurálás, de mikor vetélkedni kezdtek, hogy közöttük ki a különb mesterember, bizony csak egy hajszáltól függött, hogy hajba ne kapjanak. Mérgesen hadonásztak egymás orra előtt s ha véletlenül nem közeledett volna feléjük egy üveges aranybatár négy gyönyörű fekete lóval, hát bizony kész lett volna a verekedés.

A fényes hintóban éppen Sóllyom király ült, fején arany koronával, jobb kezében kormánypálcát, bal kezében aranyalmát tartott. Vele szemben négy katonatiszt ült aranyos ruhában, feszesen, peckesen s lesték őfelsége minden mozdulatát.

Sóllyom király, mikor a két veszekedő testvért észrevette, megállította hintáját.

— Mi bajotok van, emberek? Talán csak nem akarok itt az úton verekedni?

— Felséges királyom, én ezt ki nem állom! Simon öcsém állandóan azzal dicsekszik, hogy ő különb mester, mint amilyen én vagyok!

— Felséges királyom, egy életem, egy halálom, de én sem tűröm Mátyás bátyám folytonos henccegését, hogy ő különb mester, mint amilyen én vagyok!

— Nó, ha így áll a dolog, üljetek fel a bakra. Elviszlek titeket királyi udvaromba. Ott majd levizsgáztok előttem. Megmutatjátok, mit tudtok? Milyen ügyesek vagytok? Aztán majd én dandom meg, melyik különb mester a másikonál.

Mátyás és Simon örömmel ugrottak fel a bakra. Mindegyik a maga győzelmében bizott.

Mikor a királyi palotába érkeztek, Mátyást és Simont bevezették a trónterembe.

Sóllyom király már trónján ült s kegyes arccal fordult Simon felé: — Hát mondd meg nekem fiam, milyen mesterséget folytatsz te voltaképpen?

— Felséges királyom, jelentem alászon, én órás vagyok. Olyan órákat készítek, amelyek felhúzás után két lábon sétálnak a szobában, muzsikálnak s még beszélnek is!

— Ha ez mind igaz, derék mesterséget folytatsz. És te, Mátyás, mivel foglalkozol?

— Én olyan szárnyakat készítek, amelynek segítségével akárki a felhőkbe repülhet!

— Ha igazat mondasz, ez is derék mesterség! — mondta Sóllyom király. Aztán ismét Simonhoz fordult:

— Ha minden hozzávalót megveszek, mennyi idő alatt tudod azt a csodaórárt megszerkeszteni?

— Egy hét alatt elkészülök vele.

— És te, Mátyás, mennyi idő alatt csinálod meg a szárnyakat?

— Ha minden hozzávaló megvan, egy hét alatt én is megcsinálom.

— Áll a vásár! — felelte Sólýom király. — Én még ma beszerzek minden hozzávalót, aztán egy hétig szívesen várok. De tudjátok meg, ha egy hét alatt a megrendeléssel el nem készültök, bizony karóba kerül a fejetek! Ehhez tartsátok magatokat!

Mikor a szükséges holmik már készen állottak, Sólýom király Mátyást és Simont külön-külön műhelybe záratta. Gondoskodott királyi módon, hogy mind a két mester fényes ellátásban részesüljön. Volt ott annyi jószagu foghagymáskolbász, hogy egy száz méter hosszú toronynak ökölnyi nagyságu gombját egyszívesen körül lehetett volna azzal keríteni, fehér cipó is volt annyi, amennyit — ne mondjak sokat — még egy félmillió csurdé cigánypurdé sem tudott volna inge alatt elhordani, a legkitünőbb fajta vinkó-bort pedig állandóan rostákkal hozták. Szóval pompásan élhettek a mester urak.

Egy hét múlva Simon már bemutatta csodaóráját. Az óra valóban két lábon sétált, s ha az ember akarta, beszélt is, muzsikált is, csak egy rugót kellett azon megnyomni. A nagy csodálkozástól a királynak s az udvar minden tagjának leesett az álla! (Úgy kellett azokat a földről felszedni!)

— Valóban remek munka ez! — szólalt meg a király lelkesen. — Egészen meg vagyok elégedve! — s azonnal egy zacskó aranyat utaltatott ki Simonnak.

De Mátyás is jelentkezett ám! A kész vászon szárnyakat már a hátára erősítette, úgy jelent meg a király előtt.

A palota udvarán ezren is összegyülekeztek, hogy láthassák a repülő Mátyás mestert. Ott volt a királynak daliás fia, Aladár is.

Mátyás az egyik erkélyről leugrott, s repülése mindjárt felfelé ívelt. Úgy repült, mint a sasmadár, vagy még annál is jobban. Nehány perc múlva már a magasan szálló báránylehők között száguldozott. Majd egészen eltűnt. De egyszer csak ismét megjelent a felhők alatt, s nem telt bele egy pillanat, megint a palota udvara körül keringett, végre leszállt éppen Sólýom király trónja elé.

Természetes, hogy most is a nagy álmélkodástól a jelenlevők álla leesett. Ha leesett, felszedték! Eközben Mátyás a szárnyakat leoldotta a hátáról s átadta Sólýom királynak.

— Te is remek munkát végeztél, Mátyás fiam! — szólott a király a legény vállát megveregetve. — Nesze neked is adok egy nagy zacskó aranyat! Éppen annyi forint van ebben a zac-

kóban, mint a Simonéban. Amivel azt akarom kifejezni, hogy mindketten a világ legkülönb mesterei vagytok. Ne versenyezzetek tehát egymással, mert mindegyiketek a maga nemében a legkiválóbb. Most menjetek haza békességgel s éljetez boldogan!

Mátyás és Simon jókedvűen búcsúztak el a király őfelségétől s fényes udvarától, aztán békességesen megindultak hazafelé.

Azt mondjátok erre, — ügyebár — ha a vége jó, minden jó! Hohó! Még nem érkeztünk el a történet végéhez. Inkább még a kezdet kezdeténél állunk. Mert hát Aladár királyfi, amióta Mátyás mester repülését látta, szörnyű búbánatba esett. Nem aludt, nem evett, még a tejeskását sem kóstolta meg, pedig ez volt a legkedvesebb eledele. Bánatának okát mondjam-e el, vagy ne mondjam? Ha nem mondom el, sohasem fogjátok megtudni, ha elmondom, úgy sem hiszitek el nekem.

Eh, bánja a kő, mégis elmondom, ha hiszitek, ha nem! Hát bizony Aladár bánatának az volt az egyedüli oka, hogy ő is szeretett volna a felhők közé szállani, s berepülni legalább is a félvilágot. Igen ám, de nem tudta, miként kell a szárnyakkal bánni.

Egy szép tavaszi reggel, mikor minden újraéledt, s a virágok illatoztak, bizony a szíve körül sajnó fájdalomfélélet érzett.

— Történjék bármi, a repülést azért is megpróbálom. Ha sikerül, világgá megyek, s keresek magamnak feleséget. Már meguntam a magányos életet!

Nosza felvette hátára a két bűvös szárnyat (mely kibontás előtt egy vállkendőhöz hasonlított), felment a palota legmagasabb erkélyére, ahonnan levetette magát. De nem esett a földre, hanem láss csodát, szép ívben felfelé szárnyalt, csak a karjait kellett egyszer-egyszer megmozgatnia, úgy, ahogy azt Mátyás mesternél látta.

De, hogy a szavamát össze ne vétsem, azt is el kell mondanom, hogy Aladár királyfi egy táská pénzről is gondoskodott, mert sohasem lehet tudni, hova kerül, milyen emberek közé jut? Jó, ha kéznél van a pénz.

No így, táskával a nyakán repkedett ide s tova. S mikor már egészen belejött a repülésbe, megindult a kék hegyek felé. Egyenes irányban villámgyorsasággal már egy néhány óráig repült, egyszer csak azt vette észre, hogy alatta tenger van. Mi lesz vele most? Karját már nagyon fáradtnak érezte, a repülést márr alig bírta. Ha most elhagyja magát, belezuhan a tengerbe. Kezdeti ereszkedni mind lejebb és lejebb. Hát akkor látja, hogy amit tengernek képzelt, az bizony szárazföld, s éppen egy szépséges szép város fölött lebeg.

(Folytatjuk.)

A fehér bárány regéje.

Husvétii játék. Irta: Károlyi Lajos.

(Befejező rész.)

De amikor nem látta senki sem,
Krisztus szeme függ báránynka szíven,
És átöleli a krisztusi szó:
Báránynkám látom, hogy a szíved jó.
És azt is, hogy szeretsz, azt látom, látom:
Maradj meg nekem kicsi barátom
S ha elmúlt minden, szeress, csak szeress,
Az én szívemmel gyermeket keress,
Fiúcskát, lánykát, tiszta lelkeket,
Ezeket adom hálából neked.
És azóta
Szól a nóta
Tiszta szívek Jézusáról,
Fehérszörű báránynkáról.

FIÚK, LÁNYOK:

Madárdal száll. A nap ragyog.
Érzem, hogy az övé vagyok.

(*Most betipeg nagyanyóka. Ruhája székel-
őregasszonyos. De nehogy vasorru bábát csinál-
janak a szereplő kislányból!*)

NAGYANYÓKA:

Ejnye lelkem-teremtette,
Vagy, ha tetszik, szedte-vette,
Hol koricál, ireg-forog?
No, csak no, hiába morog.

NAGYAPÓKA:

Adta nyelves menyecskéje,
Elszökött tán a kecskéje?
Vagy elfőtt a káposztája?
Nincs rendben a házatája?

NAGYANYÓKA:

Lelkem öreg gerle-párja:
Otthon pirostojás várja.
Nyolc gyermek, mind síró-rívó,
No, meg a főszolgabíró.

NAGYAPÓKA:

Fékomadta akkor megyek,
Nehogy így, úgy rosszat tegyek.
Adjon isten békességet,
Bárány-szívű feleséget.

(*Nagyanyóka elmegy. A gyermekek kikisérlik.
Aztán visszafordulnak a szín közepére.*)

1. L.

Hogy szép legyen ez a nap,
Jancsi piros tojást kap,
S bokkrétát a kalapjára:
Tűzd csak oda lelkem Sára.

1. F.

Köszönöm a szép virágot,
Szívemben az új világot,
Most már szálljon az ének:
Vége van a mesének.

(*A gyermekek ismét eldanelják a második
dalt. Dal közben a függöny összeszalad.*)

(Azért közöljük már most a húsvéti szinda-
rabot, hogy legyen idő a betanulásra. A darab
kottája a következő számban jön.)

Az öreg ló.

(Francia fordítás.)

Egy napon Bretagnon mentem keresztül.
Szegény vidék! Az ember csak pusztát talál
és műveletlen mezőket. Fullasztó nyári hőség
volt. Egy rossz úton mentem fel, mellettem
egy palával megrakott kicsi szekér haladt. A
kocsis egy szegény öreg rongyos ember volt
és ő is segített a lónak húzni, megszólítottam:
„Barátom, maga nagyon kifárad.” — Ó uram
— felelte az öreg, ez semmi, én könnyíteni
akarok a jó öreg vak lovamon és még hozzá
fűzte, magában beszélve: „Szegény Piero!
Te vagy az én egyedüli barátom és az én
egyedüli kincsem!” Az öreg ember a domb
tetején megállította szekerét és egy páfrány-
nyal letörölte a lónak csepegő izzadását. „Na
még egy húzást Piero, az út rossz, de Te hol-
nap pihenni fogsz.” És mintha megértette
volna az öreg ló a jó ember beszédjét, csen-
desen ráhajtotta fejét az öreg vállára.

Franciából ford.: Gr. Bethlen Katinka.

Tavasszal.

Irta: Farkas István,

R. K. F. G. II. o. t. Brassó.

Olvad már a hó,
Nemsokára elmegy a zord télapó.
A szántó föld is már szárad,
A fákon lassan sok rügy támad.

A gyermekeknek nehezen megy a tanulás,
Jobb a réten a játszás.
A fű is már zöldül,
A madárdal nemsokára zendül.

A KORONA'S KISZI KIGYÓ

MÉG A KIGYÓBÖRBE KÖTÖTT HÉT TITKOS KÖNYV

IRTA: TELEKYNÉ FERENCZY L. MARCELLA.

— Székely népmese után —

Ez még a régi háborus világban történt, mikor az ellenséggel sokat harcolt a székely. Az egyik harc alkalmával elesett maga a vezér is. Felprédálták a várát, kincseit, megölték a feleségét, kardélre hányták az egész vára népét. Egyesegyedül a kicsi fia maradt meg, mivel az ijedtében elbujt egy nagy függöny mögé s nem vették észre. Éjszaka aztán nagy vigyázva kiszökött a gyermek s ott bujdosott az erdőben, míg egy szegény favágó ember meg nem látta s fel nem fogott rajta. Így élélme s ruházatja csak akadt az istenadtnak. De idővel, ahogy elszakadt az uri köntöse senki sem mondta volna ruházatjáról, hogy olyan nagyuri szárazasú. Ha csak az eszéről nem, mert az úgy vágott, mint a penecilus, vaj mint a beretva.

Mikor aztán már kezdett kinyilni az értelme, gondolta, hogy ő beáll kovácsinasnak. Megtanulja a lópatkolást. Éjsze még a király lovát is megpatkolhatja, ha úgy kerül rá a sor.

Be is állott s szolgált egy sort, de nem tetszett neki a hely s a gazda, hát eb ura a fakó! — otthagya a helyét, tovább ment szerencsét próbálni.

Egyszer, ahogy az útszéli fa alá leül pihenni, lát sebesen közeledni egy fényes, diszes hintót. Nagy úr ülhetett benne, mert csupa aranydisz volt a ruhája. A hintó elment előtte s amilyen jó szeme volt a fiúnak, észrevette, hogy az egyik kerékben megiazult egy szeg. Éppen lejtős út következett s izzé-porrá szakad a hintó, kocsistól, urastól, amíg az aljba érnek, ha az a szeg kiesik. A fiú nem volt rest, utána eredt a hintónak s addig futott, míg elérte. Utána kiáltott a kocsisnak: Hó, álljanak meg. Megállt a hintó. Kinéz a nagy úr a hintóból, hogy mi történik? Akkor látja, hogy a legényke miben mesterkedik, hogy igazítja ügyesen vissza a szeget a kerékbe.

Tetszik a nagy úrnak a legényke életrevalósága s kérdi kiféle, miféle? Mondja, hogy ő ilyen s ilyen járásbeli, s hogy ő éppen szolgálatot keres.

— No, ha szolgálatot keresel, én fel is fogadlak tégedet, mert látom, hogy életrevaló vagy. Egyéb dolgod nem lesz, minthogy a könyvtáramban minden könyv minden lapját külön-külön kikeféled. De azt megmondom, hogyha egyszer hibát kapok s csak egy szem por marad is a könyvek között, vége az életednek. Mert úgy tudd meg, hogy nálam már tizenegy szolga szolgált, de egy sem tudta elvégezni a dolgát s mind életét vesztette. Te vagy a tizenkettedik. Mered-e hát vállalni a szolgálatot?

— Én igen, — mondta bátran a legényke. Erősen bizott az eszében, hogy ő majd csak kitalálja mindennek a módját.

Felülteti hát a nagy úr a kocsis mellé a legénykét s a kocsis közé a lovaknak! s meg sem állnak hazáig.

Egy gyönyörű szép kastély előtt álltak meg. Ha kívül szép volt a kastély, de káprázott a legény szeme, mikor belül a sok drága holmit meglátta. Selymes, puha szőnyegek a szobában, csillogó kristály meg porcellán edények, drágaköves arany meg ezüst serlegek, billikomok a tálaló székényekben. Hát még amit nem látott. Az a te érdek kincs, pénz, ami vékaszámra állott a tizenkettedik kamarákban.

Senki sem tudta, hogy jutott ehhez a teméntelen sok drágasághoz a kastély gazdája. Felesége sem hozta a házhoz, mivel nem is volt felesége, csak úgy egyedül éldegélt a kastélyban. De mégis több és több kincse lett. Hogy honnan?

— Tán titkos tudománya van neki s úgy varázsolja magához azokat a drága holmikat, kincseket, — rebesgették az emberek.

A kenyér

Irta: Vadnay Dezső.

Szegény fiú volt Pistike,
 Ütött-kopott a ruhája,
 S a legtöbbször szegény gyerek
 Éhen ment az iskolába.
 Tanult azért szorgalmasan,
 A leckéjét mindig tudta,
 S ha elakadt egy kis társa,
 Ő jószívvel odasugta...
 Am nagy büszkén lenézték őt,
 Mit sem adtak sokszor rája,
 S kettesével hogyha álltak,
 Neki sohsem akadt párja.
 Nem ültek egy padba véle,
 Ott volt helye hátsósorban,
 S ha játszottak az udvaron,
 Ő könnyezett egy sarokban.
 Egyedül volt, magányosan,
 Pártfogója ritkán akadt,
 Nem is volt tán e világon
 Senki olyan úgrólszakadt!

Történt egyszer egy napon is,
 Éhen ment el iskolába,
 Feje szédült s alig látott,
 Nem figyelt már az órára.
 Nem figyelt, csak nézett, nézett,
 S szeme egyszer nagyot csillant,
 Egy darabka vajaskenyér
 Ott hevert a földön alant.
 Felvette a szegény gyerek
 S az ajkához mohón kapta,
 Nem maradt más a kezében,
 Csupán csak egy kis falatka.
 De ez éppen elég volt ám,
 Hogy legyen az árulója,
 Mert most éppen egy kis társa
 Emelkedett hangos szóra.
 „Tanító úr, kérem szépen, —
 Rebbent meg a fiú szája, —
 Ellopták a kenyéremet,
 Puha vaj volt kenve rája...!”

„Ellopták? — szólt a tanító
 S vésztyóslóan tekintett szét, —
 Aki ilyen meg mert tenni,
 Nyújtsa fel rögtön a kezét!
 Büntetés jár annak, súlyos,

Aki a másét ellopja,
 Felnőtt korban is tolvaj lesz,
 Ki ilyen korán megszokja...!”

Az osztályban ekkor csönd lett,
 Nem mozdult a padban senki,
 De a szemek megvillantak,
 Pistire nézett mindenki.
 Csak ő lehet itt a tettes,
 Más ilyet ki is tehetne;
 Az utolsó falatot épp
 A szájába most tette bel!

Pistivel megfordult a föld,
 Szájából kihullt a falat,
 Elemészti inkább magát,
 De tolvaj ő nem, nem marad!
 „Nem! Nem! — tiltakozott százszor —
 Én nem loptam a kenyéret!
 Földről emeltem épp csak fel,
 Hol megtaposta sok gyerek...!
 Rája léptek, rajta jártak,
 S a piszkot én lekapartam,
 Azért ettem így is csak meg,
 Mert otthon enni nem kaptam...
 Nincs ki adjon, nincs mit adjon,
 Szegény anyám nagy-nagy beteg,
 Az apám is most hagyott el,
 Nem is olyan régen halt meg...!”

Am hiába érvelt ő még,
 Akadt több is aki látta,
 El volt zárva az a kenyér,
 S ő belenyúlt a táskába!
 A tanító fejet csóvált:
 Mily szomorú, furcsa dolog,
 Egy embertárs becsülete
 Könnyelműen kockán forog...!
 Oh, ki érzi a más baját?
 Kinek fáj az, ami másnak?
 Sokszor árt még a testvér is,
 Jaj, de sokszor árt egymásnak!
 A tanító csak „bíró” itt,
 S a tanuk vallomása dönt,
 Hogy Pistike mily ártatlan,
 Isten látja csak odafönt!

De ítelt is a többség már,
Egy egész kis ifjúsereg,
És az árva fiú sorsát
Egy „csúf szó“ pecsételte meg.
S a kis „tolvaj“ nem szólt semmit,
Csak könny gyült a két szemébe,
Otthon a beteg anyjának
Zokogva borult ölébe...
S elbúcsuzott csókkal, forrón,
Ahogy szokott tőle máskor,
Tudta, hogy nem látja többé,

Csak majd a feltámadáskor...!
S mielőtt még eltávozott,
Titkon ránézett anyjára
S kiitta az orvosságot,
Mi benne volt a pohárba'...

Temetőben atyja sírján
Haldokolva ott leborult,
S hol atyjának zöldelt sírja,
Az övé is ott domborult...

A jó és rossz szellem.

Mese.

Írta: Gál Lajosné.

Rekkenő hőség volt, még a besötétített szobában is türehetetlen volt a meleg.

A nagybeteg asszony nyugtalanul mozgott ágyán. Szeme minduntalan várakozva akadt meg az ajtón. Sovány kezét a víz után akarta nyújtani, mely ágya mellett egy rozoga széken állott, de nem volt annyi ereje, hogy kissé felemelkedve — elérje.

Ezalatt kis lánya visszatérőben volt a szomszéd községből, hova orvosságért ment.

Meztelen lábát égették a göröngyök, de ő azért gyorsan vágott át a rövidebb mezei útra, hogy hamarabb otthon lehessen.

A nagy igyekezet azért nem gátolta meg, hogy le ne szakítson egy-egy szarkalábat és búzavirágot. Tudta, hogy anyja szereti, ha a csorba virágváza nem áll üresen; ha van mibe gyönyörködjenek kialudt fényű szemei.

Amint fogyott előtte az ösvény, úgy nőtt kezében a csokor. Most egy egész nyalábra-való margarét kínálkozik a leszedetésre, de amint följe hajol, riadtan felkiált:

— Ó!

Egy duzzadt pénztárca fekszik a virág tövén.

— Ez az uraságé lehet, mondja hangosan a kis Ágnes, láttam az előbb messziről, hogy erre lovagolt.

— Mit az uraságé? Azé aki megtalálta, szól egy sipító hang és Ágnes még jobban megijedve nézett szét a mezőn.

A széthajló aranykalászkok között egy párányi púpos asszony állt és csúf arcát vigyorgva fordította a kis leány felé.

— Ki vagy te? — kérdezte ez remegő szájjal.

— Én fiacskám maga a rossz szellem vagyok. De csak az emberek neveztek rossz szellemnek, pedig én mindenkinek jó tanácsot

adok. Dugd hamar a kötényedbe azt a bugyeláríst és nem lesz több gondja édesanyádnak e földi életben. Lesz minden a házban, amit csak szemetek-szájatok kíván és nem jársz többet ilyen rongyokban, mint most.

Az Ágnes szeme szégyenkezve siklott végig fakó ruhácskáján, melyen meglátszott, hogy a szorgos anyai kéz régóta pihen már a betegágy takaróján és nem öltögetheti meg a feslett helyeket.

— No csak gyorsan el azzal a pénzzel, -- szólott újra a vén banva. És Ágnes ijedten takarta köténykéjébe a nagy pénztárcát, mire a rossz szellem eltűnt.

Sietve ment tovább Ágnes, hogy késedelmét kipótolja, mikor egy csengő hang szólalt meg valahol.

— Vigyázz kis leány! A rossz tanácsra ne hallgass. Az a pénz az uraságé, neki vissza kell adjad, mert különben elveszted a tiszta fehér lelkedet és nem lesz mivel felrepülj majd a mennyországba, angváltársaid közé, ha itt a földön meghaltál.

Ágnes megállott, nézte a nagy ringó buza-táblát, mely aranyosnak látszott a déli nap fényében, de nem látott senkit.

— Ki beszél itt? — kérdezi bátortalanul.

— Én a jó szellem. Reám hallgass és soha meg nem bánod.

— Mit csináljak hát? — kérdezi a leányka és a hang feleli:

— Elmész az urasági udvarba és megmondod, hogy a gróf úrral akarsz beszélni, senki másnak a tárcát oda ne add. Rajta van a gróf úr címere. Most pedig siess haza az orvossággal.

Nem kellett azt Ágnesnek kétszer mondan. Szinte repült haza felé és majdnem beesett mindenestől az ajtón.

— Anyám, pénzt találtam, de ez nem a mienk, mert a jó szellem azt mondta, hogy vigyem el a gróf úrnak, az vesztette el.

Lihegve, egy szuszra mondta el mindezt.

A szegény beteg verejtékes homlokán még több izzadságesepp ütött ki és halkán szólt:

— Hol van a pénz fiam?

Ágnes reáette a kopott takaróra a szép nagy sárga bőrtárcát.

— Tudod-é, hogy a rossz szellemmel is találkoztam, — csevegett Ágnes az ágy szélére ülve, miután beadta beteg anyjának az orvosságot. Ez a rossz szellem arra tanította, hogy a pénzt ne adjam vissza, hanem vegyünk belőle mindenféle jót magunknak.

— Én attól a sok jótól azonnal meghaltam volna, — szólt a beteg asszony elhaló hangon.

— De így meggyógyulsz, ugye jó anyám? borult oda Ágnes a beteg fölé.

— Viszem is a tárcát azonnal, — szólt és fordult is ki az ajtón.

Anyja szemével kísérté és kezét lassan összekulesolva suttogta:

— Köszönöm, jó Istenem, hogy győzni engedted a jó szellemet.

*

Ágnes bátran állott meg a nagy úr előtt, ki nyájasan nézett a kopott kis gyerekre.

— Mi beszéded van velem kis lány?

— A mezőn találtam ezt a bugyellárist. Anyám mondta, hogy csak az úr kezébe adjam.

A gróf izgatottan kapott a tárcá után és a benne levő pénzre ügyet sem vetve, egy fényképet vett ki belőle, melyet össze-vissza csókol.

— Egyetlen, meghalt kis lányom, — szólt könnyes szemmel. Ez a kép nekem kedvesebb minden vagyonnál.

Legyen tied a pénz, gyermekem.

— Anyám azt hiszi, hogy nem adtam vissza a pénzt, ha haza viszem és meghal bánatában, mert nagyon beteg, — mondta Ágnes csendesen és nagy kék szeméből peregtek a könnyek.

A nagy úr kézenfogta az egyszerű kis leányt és haza vezette az egyszerű hajlékba. Szíve megesett a beteg asszonyon és megrendült a nagy szegénység láttára. Még aznap elszállította saját udvarába.

Doktorok jöttek-mentek, míg csak a beteg egészsége helyre nem állt.

Egész életükre boldoggá tette őket egy kedves kis házzal, mely kert közepén, nyíló virágok közt feküdt. És annyi vagyont adott, hogy gond nélkül szerényen megélhettek.

Amint egy alkalommal Ágnes boldogan öntözte virágait, egy nagy fehér rózsza kelyhéből csengő hang szólalt meg:

— Ugye édes gyermekem jó volt a jó szellemre hallgatni?

— Mindég reád fogok hallgatni — kiáltá Ágnes lelkesen és karjait kitarva szaladt a rózsával befutott kedves hajlék felé, mintha átakarná ölelni bent lévő édesanyjával együtt minden gazdagságát, melyet annak köszönhetett, hogy megfogadta a jó szellem tanácsát.

Beküldött előfizetési díjak.

Most folytatjuk a mult számunkban félbehagyott névsort.

Befizetések december hónapban (folytatás):
 Heffler Gyurka Nagybánya 1939 jan. 1-ig, Fáy Árpádka Csókaj 1939 jan. 1-ig, Dénes Sári és Magda Udvarhely 1939 jan. 1-ig, Szöllősy Icuka Szalonta 1939 jan. 1-ig, Róm. kath. el. isk. Szamosújvár 1939 jan. 1-ig, Ref. leánygimnázium ifj. könyvtára Brassó 1939 jul. 1-ig, Balla Ducika Kistarcsa 1939 május 15-ig, Csulak Levente és Ákos Hátszeg 1939 dec. 15-ig, Tuka Éva és Piroska Torda 1939 jul. 1-ig, Erzsébet Árvaház Kézdivásárhely 1939 jan. 1-ig, Daday Zsolt Semesnye 1939 jul. 1-ig, Ref. el. isk. Sülelmed 1939 márc. 1-ig, Páll Bandi Csikszereda 1939 január 1-ig, Székely Buba Torda 1939 jan. 1-ig, Széll Lacika Bukarest 1939 jan. 1-ig, Lőrinczy Ferike Szentábrahám 1939 jan. 1-ig, Dr. Havas Erik Bázias 1939 jan. 1-ig, Székely János Bodok 1939 jan. 1-ig, Hirsch Edith Ludas 1939 január 1-ig, Ref. el. isk. Szászrégen 1938 jun. 1-ig, Nits Mária Szászrégen 1938 jun. 1-ig, Kis Lajos Magyarózd 1939 jan. 1-ig, Schwaiczter Béla Aranyosmedgyes 1939 jan. 1-ig, Mózes Piroska és Éva Jasi 1939 jan. 1-ig, Gr. Degenfeld Annie Erdőszáda 1940 jan. 1-ig, Pályi Kis Éva és Nóra Kővárhosszúfalú 1939 jan. 1-ig, Bernhard Magda Nagybánya 1939 jan. 1-ig.

Január hóban: Kiss Sándor Jánosfalva 1939 jan. 1-ig, Rangl Pista Gavojdia 1939 jan. 1-ig, Erzsébet Árvaház Kézdivásárhely 1940 jan. 1-ig, Vincze Sándor Szentimre 1939 febr. 1-ig, Pécsi Julia Küküllővár —, Ref. el. isk. Marosvécs 1939 márc. 1-ig, Kiss János Magyardecse 1939 január 1-ig, Ref. elemi isk. Szilágysomlyó 1939 január 1-ig, Izsák Ibolya Udvarhely 1939 jul. 1-ig, Incze Gábor Nagyenyed 1938 jul. 1-ig, Kraft Béla Szalárd 1940 jan. 1-ig, Kovács Lenke Brassó 1939 jul. 1-ig, Dobránszky Irénke Türkös 1939 jan. 1-ig, Móráné Ósz Rózsa Monó 1939 jul. 1-ig, Pásint Elek Tordatúr 1939 ápr. 1-ig, Ref. el. isk. Amac 1939 jan. 1-ig, Visky Ilkidó Nagyenyed 1939 jul. 1-ig, Ref. elemi isk. Abrud 1939 jan. 1-ig, Sarkadi Kató és Bandi Berend 1937 okt. 1-ig, Balogh Sándor Aranyosgyéres 1939 jan. 1-ig, Bartha Ernő Szováta 1939 jan. 1-ig, Gr. Béli Gergely Dicsőszentmárton 1939 jan. 1-ig, Unitárius el. isk. Vadad 1939 jul. 1-ig, Demes Ferenc Kézdimárkosfalva 1940 jan. 1-ig, Ádám Kató Petrény 1939 jul. 1-ig.

A diák álma.

A nagy lányoknak és nagy fiúknak meséli: *Nemes Nagy Mártha.*

Csergő Pál VII. gimnázista összecsapta könyveit. Az órára nézett. Ejjél mult néhány perccel. Kinyújtotta fáradt, meggémbereedett tagjait. Pillantása a fehér puha ágyra esett, mely tátongva nyitotta feléje megvetett száját. Egy hirtelen mozdulattal eloltotta a villanyt, leteküdt. Fáradt pillái lecsukódtak s én egy gyönyörű álomképpel kísérem el. Milyen lehet egy VII. gimnázista álma, ki dolgozat írásra készül?

Örök hóval borított hegyóriások lábainál, melyeket fűszeres illatú fenyőerdők öveznek, két folyam hömpölyög, az Ob és Irtis. Vadregényes gyönyörű tájak váltakoznak monoton, varázsnélküli füves síkságokkal. Olyan az egész vidék, mint egy bölcső... Az is. A Finn-ugor népek bölcsője.

A rónán szétszóródva sátrak vannak, körülötte jühnyájak és egyéb háziállatok csoportja legelész.

(Ide repült álomszárnyakon Csergő Pál.)

Tétován áll egyik sátor előtt, bámuló csodálattal nézi a színes ponyvák összetételének eredetiségét. Majd az egyik sátorlap megbillen és egy fehér hajú aggastyán áll Pál előtt. Fején kócsagtollas süveg, mely alól gyűrűkben omlik vállára haja. Testén vakító fehér ing, aranyfonalas diszítéssel. Válláról földig ér egy felesattozott róka-prém köntös. Egész tartása méltóságteljes, fölényes, leigázó. Megszólítja Pált. Furcsa hangszállal beszél. Ez a hangsúly nem hasonlít semmiféle nyelv hangsúlyához. Pál érteni szeretné. A szavakat figyeli. S ahogy az öregember szájáról röppennek egymásután a szavak, Pálban felesillan valami szentségesen tiszta, ősrégi felismerés és megérti a férfi szavait.

— Csergő Pál vagyok, — mutatkozik be. — Milyen ország ez? Kik lakják? Seholy láttam ehhez hasonló népet.

Az aggastyán szemében öröm villan; csupa melegség lesz a tekintete, mikor megszólal furcsa nyelvén.

— Hazám lakói, őseid. Testvérek vagyunk. Ime a sátram! — vendégszerető mozdulattal sátrára mutat. — Tekintsd otthonodnak. Egész törzs lakik benne és a körötte levő sátrakban. — Széles ívben körültekint. — Én parancsolójuk is vagyok.

— De lépj a sátramba. — Félrehúzza a ponyvát, belépnek. — Kivánom, hogy áldásával kísérem az Isten.

A sátor belseje nagyon egyszerű. Óriás állatbőrök borítják padlózatát. Falain: fegyverek, nyílak, kürtök, s egyéb harci eszkö-

zök. Egyik sarokban hatalmas agyagedény, valami dísznövényvel. Az aggastyán leült egyik medvebőrre, maga mellé mutatva, helylyel kínálta meg Pált. Majd tapsolt kettőt, s a sátor függőnye szétnyílt és egy csodaszép lány állt a nyílásban. Testére ráfeszült a fehér ing, piros rojtos szoknyácskája verte a szattyán csizma szárát, gyönyörű barna haja csigás fürtökben omlott vállaira. Csodálkozva nézett Pálra. Pál egészen megzavarodva nézte ezt a csodaszép lányt. Az aggastyán megszólalt:

— Ildikó! hozz valami hűsítő italt testvérednek. — A lány eltűnt. — Még mielőtt a nap lenyugszik, a biboros ég alatt fehér lovat áldozunk a Nagy hegy egyik berkében Istennek, — mondá a táltos Pálnak.

Ildikó megjelent, ezüst serlegben hűsítő italt hozott. Keeses mozdulattal kínálta Pál felé és újra kisuhant.

A sátor ajtaja előtt zsivaj kerekedett. Kacagás, veszekedés, alkudozás hangjai szűrődtek át a ponyvákra.

— Perzsa kereskedők, — szolt a táltos. — Nézzük meg a vásárt. — Könnyedén felállt, s vendégével a sátor elé ment.

Néptömeg tolongott odakinn; asszonyok, fiatal lányok, síró gyermekek, férfiak. Pál csodálkozva nézte a nyüzsgő embereket. Mikor az áldozó papot meglátták, mind köréje gyűltek. Egyik kereskedő gyönyörű szőnyeg-terített lábai elé.

— Van-e rabszolgád, táltos? E szőnyeg két rab ára.

— Nagyon sokat kérsz, csak egy rabot adok, s még te adsz abból a fényes gyöngyből, ami a nyakadat diszíti.

— Hol a rabszolga? Látni akarom.

— Vezessétek elé, — szolt a táltos hátrafordulva.

Sápadt arcú, szakállas férfit hoztak a kereskedő elé, ki így szolt, miután a rabot végignézte: Jól van. Ime a szőnyeg és a gyöngy.

A táltos Ildikóhoz fordult: Ildikó, te vagy a törzs legszebb lánya, legyen a tied.

Ildikó elpirult örömeiben. Az asszonyok még több apró dolgot vásároltak cserekereskedés útján. A kereskedők rendre el is vonultak.

A pap kihozatta kürtjét, belefújt háromszor egymásután, majd Pálhoz fordulva így szolt: Éz áldozatrahívás.

A nép végigvándorolt a síkon egészen a Nagy hegy legszebb berkéig, ott feláldozták egy fehér ló nemesebb szerveit, a hanyatló nap biboros sугarai megaranyozták az arco-

kat, a hívók dala az áldozat füstjével szállt az Istenhez.

Pál elgondolkozott... Hisz ő ezt mind tudja, ez mind igaz, ő ennek az ősrégi népnek művelt gyermeke, de hogyan kerül ide? Talán azért jött közéjük, hogy kultúrájával felmérje azt a törhetetlen őserőt, mely ennek a népnek az ereiben csörgedez? Vagy azért jött, hogy bámulója legyen annak a szép leánynak, kinek vonásai szobrász véssőjére méltók? Vagy miért? Miért jött ő ide?

...Egy gyönyörű lánykéz simul a kezére: Testvérem, a nép hazatért sátraiba,

nem vágyol te is álomra hajtani fejedet? — kérdi Ildikó, s szép szemével a fiú szemébe néz...

Megindulnak egymás mellett szótlánul, a síkság felé...

Sátraikba érve, ki-ki nyugodni tért...

Pál ahogy lehúnyta szemét, érzi, hogy valaki megrázza:

— Palikám, fiam, elkésel az iskolából...

Álmosan dörzsöli pilláit. Hát itthon vagyok? A sátor... és Ildikó...? Te vagy, anyuska?

BÉLYEGROVAT.

Rovatvezető: **Dr. Parádi Ferenc.**

Egy régebbi számunkban bemutattuk az egyik legszebb olasz sportbélyeg-sorozatot. Most ismét olasz bélyegeket mutatunk be. 1933 szeptember elsejétől 10-éig Turinban tartották meg a nemzetközi főiskolás torna-ünnepélyeket. Ezen a tornaversenyeken részt vettek nemcsak Európa, de mind az öt világrész egyetemi hallgatói közül a legjobb tornászok. Pompás látvány volt, amikor a sokszáz hófehérbe öltözött tornász egyszerre hullámozott a tágas mezőn.

Az itt látható bélyegek egy olasz tornászifjút ábrázolnak, a háta mögött kőoszloppal, melyre Mussolini neve van felvésvé. A sorozat négy bélyegből áll. A 10 centes barna, a 20 centes vörös, az 50 centes ibolya és az 1 lira 25 centes kék színű.

Az Új Cimborá kiadóhivatala 250 lej beküldése ellenében bárkinek megküldi azt a bélyegalbumot, amelyből a szép olasz tornabélyegek képét bemutatjuk.

Két új előfizető szerzéséért értékes könyvet ad a szerkesztőség

Ahogy kis cimboráink írnak...

Kedves Szerkesztő Néni!

Én is új olvasója vagyok az „Uj Cimborá“-nak, nagyon szeretem. Most is alig várom, hogy jöjjön az új szám. Itt nálunk nincsen felekezeti iskola, sem magyar nyelvű. Nagyon szeretném, ha a Szerkesztő Néni nekem is izenne, mint a többi kis cimboráknak. Küldöm a rejtvények megfejtését a legujabb számból és még küldök egy rejtvényt, amit én csináltam. Ha a szerkesztő néni jónak látja, akkor legyen szíves és közölje.

Kezeit csókolja:

Șimișna-Semesnye, 1939. febr. 12.

Daday Zsolt, III-ik elemista.

Kedves kis cimborák!

Én már régen olvasója vagyok az „Uj Cimborá“-nak, tehát idejét találom, hogy bemutatkozzak.

Friedmann Elza a nevem s Kolozsváron a „Principesa Ileana“ leánygimnázium tanulója vagyok. Az „Uj Cimborá“ a legjobb pajtásom és titeket, kik cimborák vagytok, mindnvájjatokat szeretlek. Marcella nénit és titeket szeretettel üdvözöllek

Friedmann Elza, I. g. o. t.

Kedves Marcella néni!

Örömmel olvastam az iskolánknak járó „Uj Cimborát“. Most a 2-ik számból én is megfejtettem egy pár rejtvényt. Szeretném, ha a sorsolásnál én is kapnék egy szép meséskönyvet. Tanulásom után legjobb olvasmányom az „Uj Cimborá“. Amelyben vannak szép mesék és versek. Üdvözlöm a nemismert cimborákat.

Kezeit csókolja

Sebeș, jud. Arad, 1939. II. 1.

Patkó Ilonka, VI. el. o. t.

Kedves Marcella néni!

Mindég örömmel olvassuk az iskolánknak járó „Uj Cimborát“. A 2-ik számból megfejtettem egy pár rejtvényt. Szeretném ha a sorsolásnál szerencsém lenne és én is nyernék valami szép könyvet, mint a többi cimborák. Legkedvesebb olvasmányom az „Uj Cimborá“. De ki is olvasom azt az utolsó betűig.

Üdvözlöm az ismeretlen cimborákat.

Sebeș, 1939. jan. 31-én.

Kezeit csókolja

Kádár Margit, V. o. t.

Kedves cimborák!

Az Uj Cimborába látom, hogy mindenki sorra bemutatkozik. Így hát én is megkérem a kis szürke verebet, hogy mutasson be engem is a szerkesztő néninek és a kis cimboráknak, mivel még csak első osztályos vagyok és nem tudok jól írni. Az én nevem Friedmann Lya.

Az Uj Cimborá hűséges látogatója vagyok. Nagyon szeretem ezt a kis ujságot. Remélem ti is szeretitek. A képen abban a balletruhában vagyok, amelyben az „Uj Cimborá“ legutóbbi nagy előadásán az „Egyszer egy király leány“ virágtáncában szerepeltem

Szeretettel gondol rátok:

Friedmann Lya, I. el. o. t.

Édes jó Marcella néni!

Régen szándékozom bemutatkozni, Marcella néninek és a kis cimboráknak. Moldován Gyöngyike vagyok. Harmadik osztályos elemista. Egy év óta jár nekem az Uj Cimborá. Minden hónapban alig várom, hogy megérkezzen. Köszönöm Marcella néninek, hogy olyan szépeket írnak nekünk. Van egy kis hugom, Erzsébetnek hívják. Ő nem tud olvasni, de én olvasok neki. Nagyon élvezi a szép verseket és meséket. Nagyon kedves volt a Mikulás bácsi képe és a vers.

Üdvözlömetem küldöm Marcella néninek és az Uj Cimborá minden olvasójának.

Sajó-Udvarhely, 1938. december hó.

Moldován Gyöngyike.

Szabady Öcsi és Bubuka.

Szabady Öcsi II. el. ot. Bubuka beteg volt s te hazajöttél őt meglátogatni. Oh, be kedvesen írod Öcsikém: Szerettem volna ott lenni a szerkesztő néni esküvőjén. hogy én hegedültem volna Marcella néninek a legszebb nótát. Tudom, hogy szépen hegedülsz, így én sajnálom kis cimborá, hogy nem jöhettél el. A jókívánságokat köszönjük mindketten.

Mit játszunk gyerekek?

Akartok bűvészkedni kis cimborák? Ha igen — nos akkor hegyezzétek fülecskéiteket.

Ki tud egy tiz lejest felemelni a földről?

Kérdi nagyapó tréfásan egyszer a gyermekektől: En is! En is! Jelenkezett Évi is meg Zolti is. Nos lássuk mosolygott nagyapó s a tiz lejest a jelentkező Zoltitól egy jó félméternyire helyezte el a hála mögött; persze, Zolti azonnal utána hajolt. Hohá! Nem úgy ám pajtás! A lábakat nem szabad egymás mellől elmozdítani, továbbá csak az egyik kezet szabad használni. Könnyűnek látszik ugyan ez a mutatvány, de egyik gyermek sem tudta megcsinálni. Próbáljátok meg, hátha nektek sikerül.

Akinek sikerül, írja meg.

Vizzel telt pohár a zsebben.

Látogatóban volt nagyapó Imiéknél. Mindenféle érdekes társasjátékot bemutatnak már nagyapónak, mikor egyszerre csak felkiált nagyapó: — jaj de szomjas vagyok! Ugye megengeditek kérlek, hogy azt a pohár vizet, amit a zsebemben magammal hoztam megigyam? S a gyermekek legnagyobb ámulatára egy tele pohár vizet húzott ki a zsebéből és azt mind egy cseppig kiitta.

A gyerekek mind kérdezték, hogy csinálta nagyapó, hogy nem ömlött ki a víz a zsebében. Nagyapó csak mosolygott, de végül mégis csak elárulta, hogy a pohár gummi-hólyaggal volt lezárva, amit könnyen félre lehet tolni róla.

Csináljátok meg ti is ügyessen ezt a bűvészmutatványt.

A fenyő vágya.

Írta: Móráné Ősz Rózsa.

Láttam egyszer réges-régen,
Fenyőt állni szikla szélén,
Alatta zúgó patakok,
Rohanó, siető habok.
Fel-felszóltak, kiabáltak,
Más erdőről zengtek-zúgtak.

A fenyő csak állt sötétben,
Derűs fényben, zúgó téiben.
Állott és óhajtozott fájón,
S nézett, nézett messzelátón.
S a mélységbe, a habokra,
Vágyakozva, sóhajtozva.

— De szeretnék messze szállni,
Zúgva futó habba válni.
Csobogni víg, édes nótát,
Dédelgetni nyíló rózsát.
Ám de tél van, süvit a szél,
Minden rideg, minden fehér.

Vágya csak száll hideg télen,
Hogy áttekint a mélységen.
Igy álmodik fenn a fenyő,
Hogyha az ő napja eljő,
Virágos lesz erdő s a rét,
Dal zengi be ég s föld terét.

Kertészkedjünk kis cimborák!

Igaz, hogy a természet halott, dermedt hó borítja a kis virágos kertet. Ám ne nyggyjétek, mert a föld nem halott. Csak pihen. Gyűjti az erőket az ujjászületéshez, a tavaszi ébredéshez. A hóvíz leszivároga a földbe, de a hólelél együtt különböző ásványi anyagok is kerülnek a levegőn keresztül más égi testekről a földbe, amelyekre a növényeknek nagy szükségük van.

No, ha a föld már készülődik az ébredéshez, kis kertészkedők ti se maradjatok tétlenül. Szabadidőtökben rendezhetitek a virágmagvaitokat, hogy a veteményezés idejére tisztán, tasakokba rendezve legyenek. Azt is már most el kell tervezni, édesapával, édesanyával megbeszélni, hogy hol, milyen és mennyi területen fogtok kertészkedni. Szóval már most készülni kell a kertészkedésre.

Tanácsok a gyermekek részére.

Kis szívek a nagy szívben.

Ferenczy Géza IV. g. o. t. Kolozsvár. A 3. szám megfejtését behoztad a szerkesztőségbe. De nem csak megfejtést készítettél, hanem újat is szerkesztettél, amelyek közlésre is kerülnek. — *Szabady Babuka és Öcsike București.* A hosszú hallgatás után most végre hosszú levéllel jelentkeztek. Mondhatom nagy örömet szereztek a leveletekkel, amelyet kétszer is elolvastam. S milyen kedves meglepetés volt a küldött hóvirág! Kis szívek hűségéről és ragaszkodásáról mesélt nekem a kis hóvirág. S a fénykép is, amit küldtetek, milyen kedves. Vártok, nehezen vártok bucurești magyar gyermekek. Nő, egyszer csak megsegít az Isten, hogy nemcsak ígéretem, hanem le is megyek hozzátok. Hosszú leveledből sok mindent megtudtam. Már nem jársz a Szent József-be, hanem az Evangélikusokhoz. S van egy nagyon kedves kisasszonyotok: Foris Lenke, akit te nagyon szeretsz. Nem csodálom, mert Lenke kisasszony egy végtelen aranyos, kedves teremlés, én is szeretem őt. A toborzást nem szabad abba hagyni, csak folytasd. Lenke néni is megkérheted, ő majd szívesen segít neked. Busulsz, hogy még eddig nem voltam nálatok. Légy csak türelemmel. Ami késik, nem mulik. A gratulációval együtt küldött hóvirágokat s a fényképet is köszönöm, eltettem emlékül. — *Szabady Öcsike,* te még külön is írtál, sőt újabb rajzokat küldtél be. Rajzolgass csak Öcsi, mert meglátod, hogy megtanulsz majd rajzolni.

Kulcsár Erzsébet Fogaras. Már kikerültél az iskolából. Azért hűséges levelezője és rejtvényfejtője maradtál az Új Cimborának. Sőt, most már nemcsak megfejtetted a rejtvényeket, hanem újakat is szerkesztesz. A most beküldött fejtető, a rejtvényt szerkesztő bácsi szerint hibátlan, így kb. márciusra sorra is kerül.

Fogarasi róm. kat. elemi iskola növendékei. Elhallgattatok kis cimborák. Pedig a szerkesztő néni kíváncsi ám arra, hogy mi újság az iskolában? Különösen a fiukra, hogy kézimunka órákon mivel foglalkoznak? S a lányok is mit rajzolnak? Mit kézimunkálnak? Szünet közben milyen játékokat játszanak?

Sülelmedi ref. elemi iskola. Soós Nusika, Keményfi Gyuszi régi kis levelezők s a többiek is nem felejtettek el benneteket. Nem bizony. Hogy milyen szépen szavaltatok a nyáron. Nő, várom a leveleteket. Írjátok minderről, hányan jártok az iskolába? Mit szerettek szünetben legszívesebben játszani? S írjátok meg, hogy milyen meséket s verseket szerettek olvasgatni az Új Cimborából? — *Luka Irénke I. é. tan.-képzős Székelyudvarhely.* Nem rég léptél Irénke az Új Cimborá olvasói közé, de úgy gondolod, hogy illő bemutatkoznod a szerkesztőség előtt, de a többi kis cimborák előtt is. Komoly tanulmányok foglalnak el, mint képzőst, de azért az Új Cim-

bora olvasására mindig találsz időt. Kis Irénke nem is tudod, hogy mit nyersz te az Új Cimborával. Mint képzős növendék összegyűjtöd az évfolyamokat s mire kikerülsz, mint tanítónő, egész könyvtárad lesz, amit mint tanítónő nagy-szerűen használhatsz majd az iskolában. Verset, mesét, színdarabokat, rajz- és játékkiskolát használhatsz belőle. Tulajdonképpen így kellene minden képzős leánynak és fiúnak gyűjteni már előre a forrás- és segédkönyveket — *Farkas Jenő II. g. o. t. és Zoltán óvodás Dés.* A drága jó nagymama elküldte nekem a rajzaitokat, amelyeket az Új Cimborá ajándékrájzfűzetébe rajzoltatok. Mondhatom: érdekes rajzok, Zolti cserkészei szinte mozognak, élnek. Érdekes a szerkesztő ember. Csak azt nem tudom biztosan, hogy amit a saroglyához kötöttél: kutya-e vagy csikó? Ird meg majd! Jenő már tengert és hajót rajzol, meg indiánt. Úgy látom kedvetek és képességeitek is van a rajzhoz, csak rajzolgassatok tovább is. — *Friedmann Elza és Lia Kolozsvár.* A bemutatkozótok sorra kerül, csak legyetek türelemmel. Elza, a megfejtésed hibátlan, így a sorsolásra bekerül. — *Kleinmann Kató I. g. o. t., Blau Kató I. g. o. t., Blau Éva I. g. o. t.* megfejtétek a sorsolásra bekerül.

Abrudbányai ref. elemi iskolások. Megkaptam, és olvastam a nevetek azon a levelező-lapon, amelyen a gratulációt küldtetek. Nagyon kedves volt a figyelmetek. Mindnyájatokat ölelek érte. — *Kelemen Pál, Abrudbánya.* Köszönöm a kedves megemlékezést. Hiába, — az iskola olyan, mint a tanítója — mivel a tanító át-sugározza a lelkét a gyermekekre.

Balogh Olga VI. ot., Balogh Ibolya VI. ot., Bátori Sarolta VI. ot., Katona Lenke VI. ot., Bátori Ibolya VI. ot., Szűcs Borbála VII. ot., Balogh Ferenc IV. ot., Asztalnok Margit IV. ot., Balogh Géza VII. ot. és ti többi kis amaczi református elemi iskolások. akik mind aláírtátok a szép gratuláló levelet, amelyben a szerkesztő néni minden jót kívántok. Majdnem mindeniket ismerlek személyesen is. A szatmári találkozóra hűségesen eljártok nyarankint. Ha Isten megsegít, lesz a nyáron is találkozó. Tanítónéniteket melegen üdvözlöm.

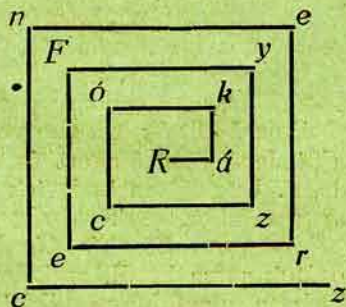
Farkas István II. g. ot. Brassó. Beküldött verseidet átolvastam. Úgy látom készségeid vannak a versíráshoz, de még nem ismered a versírás szabályait. Ahhoz, hogy egy vers vers legyen, nem elég a sorokat egymás mellé írni, még ha rímbe csengenek is össze az utolsó szavak, vagy szótagok sem jó vers még a vers. Ha megmarad benned a költészet iránti komoly érdeklődés, lassankint megtanulod ezeket. Az „Emberi hit“ c. versedhez mi adta az alap gondolatot? Ez olyan mély bölcsességű, amely korodat túlhaladja. A „Búza“ s az őszi versben is szép az alap gondolat. A kis cimborák részére az a legnagyobb kitüntetés, ha a lap beküldött munkáikat méltónak találja a közlésre.

Vezeti: Jóska bácsi

Csigarejtvény.

Beküldték a Richter testvérek, I. G. Duca.

Találós kérdés

Rag, igekötő, személynév más ○

Ki ismer rá erre a rejtvényre?

Pótló rejtvény.

- • • = ha valaki nem igaz úton szerez valamit
- • • = á-val kezdődik és d-vel végződik.
- • • = főnévből képez melléknevet.
- • • = mértani síkidom.

Ha a fenti pontokat kitöltjük, egy ismert költő versének címét kapjuk.

A megfejtések határideje 1939. április 1. A megfejtők között jutalomkönyvet sorsolunk ki.

Az 1939. január 15.-i rejtvények megfejtése:

1. Földrajzi pótló-rejtvény: Teleky Dezső.
2. Közmondás-rejtvény: Segíts magadon s Isten is megsegít.
3. Kereszt-rejtvény: Vízszintes: 1. vihar, 2. a ruha, 3. doz, 4. adó.

Függőleges: 1. vadon, 2. iro, 3. huzza, 4. ah, 5. ra.

A rejtvényeket megfejtették: Blau Éva, Szaniszló Péter, Szabó Kálmán, Károlyi József, Kleinman Kató, Izsák Ibi, Pásint Elek, Pataki Béla, Bócsa József, Rozenfeld Károly, Weinberger Menyus, Friedmann Elza, Soós Nusika, Sarkadi István.

Sorsolás útján jutalomba részesültek: Pásint Elek, Tur, Rozenfeld Kari, Kolozsvár, Soós Nusí, Sütjelmed.

Megfejtések:

Az „Uj Cimborá” január 15-iki számában közölt találós képet többen is megfejtették. A mai számunkban közöljük a Kádár Margit megfejtését. Olyan ügyesen dolgozott ez a kislány, hogy megérdemli a dicséretet. A következő számban folytatjuk.

Találós kép: Hőembert csinált néhány fiú a mezőn. Egy mérges bika, kitől minden ökör és tehén félt, épen arra vette útját. Meglátja a bika a hőembert, nézi-nézi és gondolkodik vajjon mért nem menekül ez előlem? Minél többet tanakodott, gondolkozott magában, annál mérgesebb lett. Utoljára nem bírta tűrtöztetni magát, neki rontott a hőembernek, de megjárta. Akkor vette észre, hogy minék rontott olyan elszánt haraggal. Megszégyellte magát és örvendett, hogy senki sem látta. Szégyenkezve ment haza.

Az Uj Cimborá múlt évi tartalomjegyzéke.

A február 15-i számmal küldöttük el a múlt 1938. évfolyam tartalomjegyzékét. Olvassátok el figyelmesen ezt a tartalomjegyzéket, mert ez mutatja meg igazában, ki mit dolgozott az elmúlt évben az Uj Cimboráért. A nagyok munkája mellett az idén felvettük a kis cimborák tevékenységét is. Külön rovat alatt van felsorolva mit és hogy írtak a kis cimboráink az elmúlt év folyamán. A tavalyi kis munkásainkat itt nyilvánosan meg kell dicsérnem: nagyon szépen dolgoztak. Mutatja a tartalomjegyzék is. Nos, most még az év elején vagyunk, kis cimborák, lássuk, hogy indultok meg? Mit mutatunk ki mához egy évre? Mindenesetre kérjük a szülőket, de az iskolák vezetőit, tanítóit és tanítónőit is, hogy a gyermekeket biztassák az Uj Cimborá közös gyermekmunkájába való bekapcsolódásra, amelynek ők látják majd hasznát. Először: megtanulhassak levelezni, másodsor a horizont, a látókör tágul és szélesedik körülöttük. Az iskolák közös borítékban is levelezhetnek a szerkesztőséggel. Az iskolás gyermekre rendkívül buzdítólag és ösztönzőleg hat az a tudat, hogy az ő levelét elolvassák s az arra küldött választ az egész országban mindenütt tudni fogják a gyermekek.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. — Egyes szám ára 10 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ek., Amerikában 300 lej.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Coltești.
Kormos Jenő, Chiend

* * *

Minden cikkért a szerzője felelős.